

Kun juhlat päättyvät, painajainen alkaa.

POLT TARIT

CAMILLA STEN

BAZAR

CAMILLA STEN

POLTTARIT

Suomentanut Hanna Arvonen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos

Suomentanut Hanna Arvonen

Suomenkielinen laitos © Hanna Arvonen ja Bazar Kustannus 2026

Englanninkielinen alkuteos *The Bachelorette Party*

© 2025 Camilla Sten

First published by Minotaur, USA. Published by
arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

ISBN 978-952-870-194-1

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Markille,

joka opetit minua unelmoimaan isommin. Joka päivä.

Tätä kirjaa ei olisi ilman sinua.

PROLOGI

12. toukokuuta, 2012

Nuotio alkoi hiipua. Se oli alun perinkin ollut säällittävä tulen viritelmä, jonka polttoaineena olivat optimismi ja votka. Alkuillasta ne vähät ohuet, kosteat oksat, jotka he olivat onnistuneet löytämään saarelta, olivat suostuneet syttymään kituliaasti puolen tunnin lempeän pakottamisen jälkeen.

Eivät he oikeastaan olisi tarvinneet nuotiota. Kesä oli jo melkein saapunut. Taivas oli edelleen selkeä ja sininen, alhaalla horisontissa riippuva aurinko kieltäytyi itsepintaisesti laskemasta. Harvat puut, jotka olivat onnistuneet uhmaamaan kohtaloa ja säilyttämään otteensa pienen saaren kivisestä pinnasta, hehkuivat alkukesän pehmeässä valossa.

Kunpa lämpötila olisi vain ollut yhtä myötämielinen. Näin aikaisin kevätkesällä maa takertui edelleen kylmyyteen, ja vaikka Matilda istui puolilahon tukin päällä, jonka he olivat raahanneet kallion kylkeen, hän tunsu silti maasta huokuvan viileyden.

Nuotio oli kuitenkin perinne. Olipa se miten pieni tai säällittävä tahansa. Koko tämä retki oli täynnä perinteitä.

Matilda siemaisi taas oluttaan. Se oli lämmennyt ja väljähtynyt hänen kädessään, ja pullo tuntui nihkeältä hänen

kämmentään vasten. Hän oli niin väsynyt, että häntä paleli, mutta myös liian hermostunut ja vaivautunut tehdäkseen asialle mitään. Hän mietti, oliko tämä ollut virhe.

Hän olisi voinut jäädä kotiin Carlin luo. Tähän aikaan he olisivat jo menneet nukkumaan. Carl ei valvonut myöhään iltaisin. Hän oli aamuvirkku, sellainen ihminen, joka kävi mielellään lenkillä ennen aamiaista eikä nukkunut pitkään edes viikonloppuisin. Siistit hiukset, pienehköt kädet ja aina raikas ja järjestelmällinen. Niin erilainen kuin Matilda. Carl oli pelkkää logiikkaa ja rationaalisuutta, huolellisesti laadittuja suunnitelmia, joita noudatettiin pilkulleen, varasuunnitelmia varasuunnitelmien perään sen varmistamiseksi, ettei mikään menisi vikaan.

Se olisi riittänyt tekemään Matildan hulluksi, ellei hän olisi jotenkin onnistunut rakastumaan Carliin. Yhdet yllättävän menestyksekkäät krapulaiset treffit, jotka oli sovittu viime hetkellä Match.comissa, ja kaksi vuotta myöhemmin he etsivät sopivaa juhlapaikkaa häitä varten.

Voi luoja, jos hänen teini-ikäinen itsensä näkisi hänet nyt.

Matilda hymyili vaisusti ja huulet yhteen puristettuina.

Jokin tässä retkessä teki hänet aina nostalgiseksi.

Ehkä he sen vuoksi jatkoivat perinnettä. Kaikesta huolimatta.

Hiipuvan nuotion luona Linnea ja Evelina tanssivat hiukset hulmuten, muoviset viinilasit käsissään. Pieni, pyöreä kaiutin, jonka Linnea oli tuonut iltaa varten, teki parhaansa ja yritti voittaa fyysiset rajoituksensa täyttääkseen illan ysäri-nostalgialla.

He olivat tulleet nyt yhdentoista vuoden ajan tänne joka toukokuu. Matildasta se kuulosti käsittämättömän pitkältä

ajalta, ja hänen muistoissaan retket tuntuivat sekoittuvan toisiinsa. He olivat aikuistuneet, hiustyyliä olivat vaihtuneet, he olivat valmistuneet yliopistosta ja löytäneet töitä ja korjanneet nuoruuden virheet, kuten lävistykset ja bändissä soittavat poikaystävä, mutta täällä Blindöllä aika tuntui pysähtyneen.

Joku itki aina. Joku oksensi aina. Joku koki aina elämän mullistavan oivalluksen.

Täällä Anna oli tullut ulos kaapista. Täällä Linnea oli ker-tonut heille isänsä syövästä. Kun Evelina oli saanut töitä Pariisista, he olivat tulleet Blindölle bilettämään vielä viimeisen kerran ennen hänen lähtöään, ja siellä he olivat tavanneet hänet ensimmäisen kerran hänen palattuaan kotiin.

Kun perinne oli alkanut, he kaikki olivat olleet angstia ja seksuaalista turhautumista sykkiviä teini-ikäisiä. He olivat epätoivoisesti halunneet tuntea, että heidän todellinen elämänsä oli alkamassa. Halunneet ennen kaikkea tilan, jota sanoa omakseen, vaikka vain yhden yön ajan.

Saari oli ollut Annan idea. Alaston, karu pieni maapala Itämeressä oli hänen vanhempiansa omaisuutta osana kalastus-veisiä, jotka hänen isänsä oli perinyt Harössä sijaitsevan ison kesämökin lisäksi. Annan mukaan hänen isänsä oli harkin-nut rakentamista saarelle mutta ei ollut saanut rakennus-lupaa, joten se ei ollut kenellekään minkään arvoinen. Se ei ollut riittävän kaunis ollakseen nähtävyyks, eivätkä kivikkoi-set rannat olleet riittävän viehättäviä houkutellakseen meri-miehiä. Blindö oli kyyhöttänyt Itämeren kuihtuvana seinä-kukkasena siitä asti, kun se oli kohonnut merestä muutama sata vuotta sitten.

Se oli heidän otettavissaan.

Matilda ei erityisemmin yllätynyt huomattessaan, että hänen olutpullonsa oli tyhjä. Hän ei muistanut juoneensa sen jämiä. Hän ei oikeastaan halunnut uutta mutta tiesi, että muut protestoisivat, ellei hänellä olisi juotavaa kädessään. Hän oli jo pahasti jäljessä Evelinasta, ja Linnea näytti saavan tätä kiinni hidastamisen sijasta.

Hän hätkähti, kun tukki notkahti Annan istuutuessa hänen viereensä.

”Missä olet ollut?” Matilda kysyi.

Anna ojensi hänelle uuden oluen, joka oli jo avattu. Matilda oli siemaisevinaan siitä ja tunsi kuplien polttavan huuliaan.

”Oli pakko käydä pissalla”, Anna vastasi.

Saariston kylmä kosteus sai Annan pitkät, vaaleat hiukset roikkumaan raskaina hänen hartioillaan. Maskara oli hiukan tuhraantunut ja muistutti teini-iän vahvasti kajalpitoista meikkiä niihin aikoihin, kun Anna oli yrittänyt tatuoida sanat *Baby Goth* ranteen sisäpuolelle neulalla ja kuulakärkikynällä ja kun hakaneulat olivat olleet Matildan lempikoruja.

”Miten jakselet?” Anna kysyi.

Matilda hymyili.

”Väsyttää”, hän sanoi. ”Kunto ei kestä niin kuin ennen.”

”Carl on antanut ihan erilaisen kuvan”, Anna sanoi kohotellen merkitsevästi kulmiaan.

Matilda pyöräytti silmiään.

”Älä ala”, hän sanoi. ”Olemme jo vanhoja ja väsähtäneitä. Yksitoista minuuttia lähetyssaarnaajaa kaksi kertaa viikossa, jos minua lykää.”

Se oli vanha hokema, kulunut ja kätevä. Kuka heistä sitten olikin parisuhteessa, joutui teeskentelemään, että suhde teki kuolemaa ja oli avutonta räpiköintiä yksiavioisuuden ja rutiinien painon alla, jotta toiset eivät tuntisi jäävänsä mistään paitsi.

Ehkä se oli saanut hänet takertumaan Annaan, Matilda mietti, minkä vuoksi hän aina näki tämän kanssa vaivaa toisin kuin kahden muun ystävän kanssa. Anna oli se ankkuri, joka sai heidät palaamaan aina takaisin, sekä toistensa luo että Blindölle, vaikka he olivat vuosien aikana kasvaneet erilleen. Teini-ikäisenä riitti, että ainoa yhteinen asia oli aika ja olosuhteet. Kun he olivat juoksennelleet yhdessä villeinä ja rähjäisinä teinityttöinä, kuka olisi arvannut, että Linneasta tulisi loistelijas ja hienostunut tai että Evelina syöksyisi korkeuksiin ja muuttuisi kylmäksi ja patsasmaiseksi? Kuka olisi osannut ennustaa, että Matilda itse muuttuisi pienestä ja vihaisesta kajalin ja niittikoristeisten takkien peittämästä pallerosta apulaisjohtajaksi, jonka Tukholman keskustassa sijaitsevan asunnon kiiltävät työtasot ja keittiötuolit maksoivat enemmän kuin jotkut hänen entisistä luokkatovereistaan tienasivat kuukaudessa?

Joskus hän mietti, mitä oli menettänyt jättäessään tuon vihaisen tytön taakseen. Se ei ollut tapahtunut mitenkään dramaattisesti vaan pikkuhiljaa, pala palalta, yksi hiustenleikkaus ja bleiseri kerrallaan.

Hän piti siitä, kuka hän oli nyt. Hän piti elämästään. Joskus hän jopa rakasti sitä.

Mutta kesyttömyys, kiihkeä halu saada jotain muuta, jotain erilaista – sitä hän kaipasi joskus.

Joskus, kun hän ei saanut unta, hän tunsu tuon tytön kuis-
kailevan korvaansa. Hengittävän kuumasti ja raskaasti.

*Voisit vain häipyä. Paeta tosi kauas ja aloittaa alusta. Jät-
tää kaiken taaksesi.*

Ja se oli vastaus, eikö niin? Sen vuoksi hän vastasi myön-
tävästi joka vuosi, kun ryhmächat heräsi henkiin varhain
keväällä, vaikka hän voihki mielessään miettiessään pitkää
venematkaa kylmälle saarelle.

Tämä retki oli hänen viimeinen yhteytensä siihen tyttöön.
Tyttöön, joka hän oli joskus ollut.

”Miten sinä voit?” hän kysyi Annalta vaikka oletti, että
tämä vastaisi epämääräisesti vältellen.

Anna tuijotti heidän kahta toveriaan, jotka tanssivat edel-
leen, joskin nyt hitaammin.

Evelina ei näyttänyt kovin vakaalta. Hänen oli täytynyt
juoda tavallista enemmän: hän oli koko illan vaikuttanut
hiukan stressaantuneelta ja pidättyvältä mutta se oli luulta-
vasti odotettavissakin, kun ajateltiin hänen työtään. Hän oli
tänä vuonna yrittänyt kieltäytyä lähtemästä retkelle työ-
kiireisiin vedoten, mutta Matilda oli iloinen, että oli taivutel-
lut hänet muuttamaan mieltään.

Ehkä olisi aika tunkea Evelinan suuhun vähän sipsejä,
jotka toivottavasti imisivät osan alkoholista. Evelina juoksi
ja ui ja pyöräili niin paljon, ettei hänen kehossaan ollut riit-
tävästi rasvaa kestäämään edes lievää humalatilaa kovin
pitkään.

”No jaa”, Anna vastasi. ”En erityisen hyvin.” Hän kohautti
hartioitaan.

”Mietitkö eksäsi?” Matilda kysyi.

Anna pudisti päätään ja huokaisi sitten.

”En tiedä”, hän sanoi. ”En oikeastaan. Sigrid oli mahtava.” Hän vaikeni. ”On mahtava. Hän tekee varmasti jonkun tosi onnelliseksi.” Hänen suunsa väristyi katkerasti tavalla, joka kertoi aivan toista tarinaa kuin huoleton äänensävy.

”Mutta?” Matilda kannusti.

Hän tiesi, että Annan kanssa oli oltava varovainen. Annan huoleton, hiukan rahvaanomainen julkisivu oli puolustuskeino, joka saattoi helposti muuttua hyökkääväksi, jos hän vaistosi jonkun yrittävän udella liikoja.

Mutta Blindöllä oli sallittua kysyä.

Tänne he olivat tulleet pakoon aikuisia ja muita poikia ja tyttöjä, jotka eivät ymmärtäneet. Täällä he olivat voineet unohtaa hetkeksi kaiken teeskentelyn. He kaikki olivat voineet lakata yrittämästä niin kovasti ja vain olla olemassa.

”Ei se johtunut Sigridistä”, Anna sanoi. ”Vaan koko hom-
masta. Tiedäthän, äitini mielestä minulla on sitoutumis-
ongelmia. Hän tarjoutui maksamaan terapeutin, jos haluaisin,
häntä siteeratakseni, ’availla solmuja.’” Anna matki äitinsä
yläluokkaista puhetapaa, teki lainausmerkit toisella kädellä
ja näytti keskisormea toisella.

”En usko, että tässä maailmassa on sellaista terapeuttia,
joka pystyisi käsittelemään sinun solmujasi”, Matilda huo-
mautti ja Anna ulvoi naurusta.

”Voisitko sanoa tuon myös äidilleni?”

”En ole itsetuhoinen”, Matilda vastasi ja he vaikenivat.

”En usko, että minulla on sitoutumisongelmia”, Anna sanoi
lopulta. ”Olen onnistunut sitoutumaan teihin, ystäviini, vai
mitä?”

Matilda harkitsi tarkkaan sanojaan.

”Joo”, hän tyytyi sanomaan. ”Ehdottomasti. Sinä olet pitänyt meidät yhdessä.”

”Mutta?” Anna sanoi.

Pelottavan tarkkanäköinen jopa muutaman oluen jälkeen. Niin kuin oli aina ollut.

”No, kai se riippuu siitä, mitä haluat”, Matilda sanoi. ”Ystävyys ja parisuhteet ovat eri asia, vai mitä? Minä olen mielestäni aika hyvä parisuhteissa, mutta melko paska ystävyys-suhteissa. Pärjään hyvin tuttavien ja työtoverien kanssa, mutta teidän kolmen lisäksi minulla ei ole juuri muita läheisiä ystäviä.” Hän vaikeni hetkeksi. ”Ehkä tarvitsisin terapiaa, jotta en olisi niin huono ystävä”, hän lisäsi.

”Sinun mielestäsi minä olen siis tosi paska tyttöystävänä?” Anna kysyi, ja Matilda voihkaisi.

”Voi jeesus, Anna, ei kaikessa ole kyse sinusta.”

Anna katsoi Matildaa ovelasti, mutta Matilda ei osannut tulkita ystävänsä ilmettä.

”No”, Anna sanoi ja käänsi katseensa hiipuviin liekkeihin. ”Milloin aiot kertoa heille?”

Matilda jäykistyi. Äkkiä hän oli vahvasti tietoinen siitä, että häntä pissatti. Tai oksetti. Ehkä molempia.

Hänen suunsa oli rutikuiva. Se tuntui melkein nukkaiselta aivan kuin hän olisi pureskellut vanupalloa.

”Kertoiko Carl sinulle?” hän kysyi Annalta, joka pudisti päätään.

”Älä viitsi, Mattie”, Anna sanoi. Vanha lempinimi kuulosti hyvältä Matildan korvissa. ”Minä tiesin. Olet viime aikoina ollut tosi outo ja hiljainen, kun olemme jutelleet.”

Anna ei katsonut Matiltaa, joka näki tulen heijastuvan ystävänsä silmistä. Lempeä valo näytti hetkeksi antavan tälle ylimaallista hehkua.

”Ja lisäksi”, Anna virnisti havahtuen äkkiä mietteistään, ”tiedän, miltä alkoholiton olut näyttää.”

Hän kilautti pullonsa Matildan pulloa vasten.

”Tuo oli vain viimeinen testini. Luulitko, etten huomaisi sinun feikkaavan juomista?” Anna nauroi niin makeasti, että hän röhkäisi hiukan, ja solmu Matildan rinnassa löystyi.

”Haista paska”, hän sanoi rennosti nauraen painaessaan hetkeksi päänsä Annan olalle.

”Miten pitkällä se on?” Anna kysyi.

”Yhdeksän viikkoa”, Matilda vastasi. Tuntui omituiselta puhua siitä, oudon kielletyltä, aivan kuin hän olisi kertonut salaisuuden, jonka oli vannonut säilyttävänsä. Tähän asti se ei ollut tuntunut aivan todelliselta vaan ennemmin peliltä, jota hän pelasi Carlin kanssa. He laativat nimilistoja, etsivät isompaa asuntoa ja punnitsivat naimisiinmenon hyviä ja huonoja puolia ennen tai jälkeen vauvan syntymän.

Vauva. Miten outo ajatus. Miten outo, vieras asia kuviteltavaksi.

”Ah”, Anna sanoi. ”Me emme siis kerro heille vielä?”

Matilda pyöräytti silmiään.

”Ai nyt se onkin ’me’?”

”Tietenkin”, Anna sanoi rennosti. ”Bonustätinä minulla on luonnollisesti sanani sanottavana kaikessa, mikä liittyy tulevaan sisarenpoikaani tai -tyttäreeni.”

”Voi luoja, että sinä olet mahdoton”, Matilda sanoi. Hän olisi halunnut sanoa enemmän, mutta vaikeni.

Tuuli oli muuttunut muutamassa minuutissa navakammaksi. Taivas oli tummentunut indigonsiniseksi kesäyön taivaaksi, jossa muutama urhea tähti jaksoi loistaa. Keskityessään Matilda kuuli aaltojen hiljaisen liplatuksen parinsadan metrin päässä olevalla kivikkoisella rannalla.

Hän halusi sanoa sen. Hänen *täytyi* sanoa se, muuten hän räjähtäisi. Viime viikkoina hän oli tuntenut sanojen kuplivan ihon alla, kynsivän tietään hänen kurkkuunsa ja oli joskus joutunut läimäyttämään käden suulleen estääkseen sanoja pakenemasta.

”En ole siitä ihan varma”, hän sanoi niin hiljaa, että se oli häidin tuskin äänekkäämpi kuin aaltojen kuiskaus.

Hän tuijotti nuotiota, joka oli nyt melkein kokonaan sammunut. Vain kuolevia kekäleitä märkien ja mustuneiden, ohuiden ja käppyräisten oksien alla. Sade pyyhkisi parissa viikossa pois jäljen, jonka se jätti kallioon.

”Okei”, Anna sanoi hitaasti.

Matilda odotti hänen jatkavan kunnes tajusi, ettei hän aikoon sanoa mitään. Anna vain kuunteli.

”Luulisin, että haluan sen”, Matilda sanoi. ”Nyt on oikea aika.” Hän vaikeni hetkeksi. ”Carl haluaa sitä tosissaan.”

Hän melkein siemaisi Annan antamaa olutta ennen kuin muisti ja pysähtyi. Alkoholittomat oluet, joita hän oli tuonut itselleen, olivat vain parin metrin päässä, mutta hänestä tuntui, että jos hän nousisi nyt seisomaan ja rikkoi lumouksen, hänellä ei olisi enää rohkeutta yrittää uudestaan. Hän vain nielisi taas kaiken, yrittäisi tehdä siitä epätotta ja liimata iloisien hymyn halkeamien päälle.

”Johtuuko se siitä, että sinua pelottaa?” Anna kysyi. ”Vai koska se ei tunnu oikealta?”

Matilda pudisti päätään.

”En tiedä”, hän kuiskasi. ”Minulla ei ole aavistustakaan. Minä vain... luulin, että minulla olisi enemmän aikaa. Emme me yrittäneet lasta tai mitään. Vanhemmiltani vei kaksi vuotta ennen kuin sisareni sai alkunsa! Ja sitten kului vielä neljä vuotta, että he saivat minut, vaikka alkoivat yrittää uudestaan melkein heti. Oletin aina, että minulla olisi sama tilanne. Luulin, että minulla olisi enemmän aikaa päättää tai tottua ajatukseen tai... jotain.”

Anna nyökkäsi.

”Tietenkin Carlilla on A-tyyppin ylisuorittajasuperspermaa”, hän sanoi.

Matilda tuijotti ystävänsä. Sitten hän purskahti nauramaan äänekkäämmin kuin oli osannut odottaa ja yllätti sekä itsensä että Annan, joka kohotti kulmiaan ennen kuin hymyili.

Hän näki sivusilmällä Evelinan katsovan heitä ja hymyili tälle yrittäen näyttää normaalilta ja hiukan humalaiselta, aivan kuin he eivät olisi puhuneet mistään tärkeästä asiasta. Evelina ei vastannut hymyyn. Hän ei ollut koskaan pitänyt siitä, että jäi sisäpiirin vitsien ulkopuolelle.

”Joko te olette valmiita naku-uintiin?” Evelina huusi tarpeettoman äänekkäästi. Hänen naamansa oli tosi punainen ja tosi kiiltävä sekä alkoholista että marisätkästä, jota hän oli pössytellyt aiemmin yhdessä Annan ja Linnean kanssa. Hänen lyhyet, toffeenväriset hiuksensa hapsottivat säkkärällä kasvojen ympärillä, ja hän oli läikyttänyt olutta puserolleen. Hän olisi ollut häpeissään, jos olisi huomannut sen.

”Joo, tehdään se”, Linnea sanoi ja kiinnitti tuuheat, kastanjanruskeat kiharansa poninhännälle niskaan. Matilda

oli yllättynyt nähdessään, että Linnea oli värjännyt hiuksensa, mutta uusi väri sopi tälle.

Linnea oli vain niitä tyttöjä, jotka näyttivät aina hyvältä. Oli aina ollut. Olipa kerran aika, kun se oli saanut Matildan vaivautumaan omasta ulkonäöstään.

Äh, pakko se oli myöntää, se vaikutti häneen vieläkin ihan samalla tavalla.

”Ehkä voisimme riisuutua vasta kun pääsemme rantaan, Evie”, Anna huomautti, ja Evelina, joka oli ollut avaamassa hupparin vetoketjua, irrotti siitä otteensa.

”Hyvä pointti”, Evelina sanoi. ”Mutta joo, mennään! Ennen kuin tulee liian kylmä!”

Tähän aikaan vuodesta oli aina liian kylmää. Se oli oikeastaan koko jutun pointti. Matilda ei kuitenkaan voinut olla hymyilemättä Evelinalle ja tämän pintaan kuohuvalle innolle.

”Menkää te edellä”, hän sanoi Evelinalle ja Linnealle. ”Tulen heti perässä.”

Evelina ja Linnea lähtivät rannalle pujotellen humalaisen huterasti kalliolla harvojen puiden välissä.

Anna nojautui hiukan lähemmäksi Matildaa.

”Voitko mennä uimaan?” hän kysyi hiljaa. ”Vai saako sikiö paleltumavammoja?”

Matilda tyrskähti.

”Voi luoja, nainen, mitä sinulle opetettiin sukupuolivalistustunnilla? Ei, kyllä se pärjää.” Hän piti pienen tauon. ”Itse asiassa en tiedä, saanko mennä uimaan kylmään veteen vai en”, hän tunnusti.

Anna virnisti.

”Nimenomaan. Mutta ei sillä väliä. Voit pysyä rannalla. Sanotaan vain, että sinulla on flunssa. Minä harhautan heitä.”

Matilda hymyili. Vinosti ja hiukan epävarmasti.

”Kiitos.”

”Voimme jutella siitä myöhemmin enemmän”, Anna sanoi. ”Linnea sammuu aina ensin, eikä Evelinakaan kestä enää kuin pari tuntia.” Hän nousi seisomaan ja venytteli lyhyttä vartaloaan taivaan sineä vasten.

He jättivät kengät nuotion luo ja kävelivät paljain jaloin polkua, jonka toiset olivat tehneet heille. Saari tuntui aina iltaisin isommalta, aivan kuin kaikki varjoiset kolot ja onkalot karulla maalla olisivat lisänneet jonkin tuntemattoman ulottuvuuden kiviselle pinnalle. Matilda tunsu hengittävänsä syvemmin, hän haistoi makeuden ja suolaisuuden murtovedessä, joka ympäröi heitä joka puolella, savun omissa hiuksissaan, alkoholittoman oluen hengityksessään.

Tulisivatko he jälleen ensi vuonna tänne takaisin? Vai kyyhöttäisikö hän kotona silmät kuopalla unenpuutteesta ja yrittäisi selvittää, miten pikkuruinen, kirkuva nyytti pidetään elossa?

Sitä oli niin vaikea kuvitella.

Anna, Linnea ja Evelina sekä Blindö, ne kaikki tuntuivat todellisilta, ja joskus todellisemmilta kuin mikään muu hänen elämässään. Täällä oli jatkuvuutta, joka tuntui puuttuvan muualta. Jotain, joka sitoi hänet menneisyyteen, jotain, jonka hän oli aina olettanut ulottuvan tulevaisuuteensa – elämän läpi kulkeva punainen lanka.

Täytyisikö hänen luopua tästä? Uuden ihmisen vuoksi, jota hän ei ollut koskaan tavannut ja jolla oli otsaa kasvaa hänen sisällään?

Se tuntui järjettömältä.

Ranta oli enää vain kivenheiton päässä ja vesi kimmelsi pehmeästi hämärässä. He olivat ankkuroineet veneensä saaren toiselle puolelle, mutta tämä oli paras uimapaikka, jossa kalliot viettivät loivasti mereen.

”Mitä hän tekee?” Anna mutisi, ja kääntäessään katseensa meren syvästä mustuudesta Matilda näki Linnean makaavan selällään rannalla vain parin metrin päässä vesirajasta.

”Olit oikeassa, hän sammuu aina ensimmäisenä.”

Anna pudisti päätään.

”Kaadetaan vettä hänen naamalleen”, hän sanoi, ”sen pitäisi herättää hänet sen verran, että saamme hänet talutetuksi takaisin telttaan. Luoja, hän kuorsaa taatusti ensi yönä kuin villikarju. Siitä tulee hauskaa.”

Matilda kyykistyi Linnean viereen, mutta Anna pysähtyi pari askelta kauemmaksi ja katsoi ympärilleen.

”Missä Evelina on? Ei kai hän mennyt yksin uimaan? Tiedän, että hän on kännissä, mutta hänen pitäisi tietää paremmin.”

Matilda nauroi vielä kurottaessaan koskettamaan Linnean kasvoja.

”Hei, Linnea”, hän sanoi ja taputti ystävän poskea kevyesti. ”Oletko hereillä? Et voi nukkua täällä, vilustut vielä.”

Linnea ei vastannut.

Matildan katse rekisteröi yksityiskohdat vaikka hänen aivonsa torjuivat ne. Miten oudosti Linnean pää lepäsi kivellä. Sen asento oli täysin väärä.

Linnean avoimet silmät tuijottivat taivasta. Ne kiilsivät kuin hiekan hiomat lasinsirpaleet, mutta eivät loistaneet.

Ja hiljaisuus. Hirvittävä, täydellinen liikkumattomuus.

Matildan keho reagoi jo ennen kuin hänen mielensä pääsi mukaan vauhtiin. Hän tunsi vetävänsä kätensä pois aivan kuin sitä olisi polttanut. Hän tunsi veren paksuna ja tahmeana sormenpäissään. Hän tunsi hengityksen takkuilevan aivan kuin itse ilma olisi saanut massan ja takertunut hänen kurkkuunsa.

Hänen ajatuksensa muuttuivat yhä pienemmiksi ja tuntuivat kutistuvan saavuttamattomiksi.

Linnea oli tanssinut vain muutama minuutti sitten. Hän oli käsittämättömän huono tanssija. Se hymyilytti aina Matilda.

Hän halusi sanoa Linnean nimen, mutta se ei suostunut tulemaan ulos suusta. Hiljaisuus oli ainoa, mikä suojeli häntä totuudelta.

Kirkaisu alkoi kasvaa hänen kurkussaan, mutta sen katkaisi äkillinen, hirvittävä korina. Matilda tarttui Linnean hartioihin, kumartui tämän ylle vain puolittain tietoisena äänettömänä poskilleen valuvista kyynelistä.

”Linnea? Kaikki järjesty, kultaseni, okei, soitetaan ambulanssi tai... ambulanssivene, ja pääset sairaalaan, lupaan sen. Mitä tapahtui, kaaduitko sinä? Juoksiko Evelina hakemaan apua?”

Linnean pää retkotti hervottomana. Silmät olivat puolittain kiinni ja vain valkuaiset olivat näkyvissä. Hänen huulensa eivät liikkuneet.

”Linnea?”

Edelleen sama kammottava, märkä ääni.

Mutta se ei kuulunut Linneasta.

"Karmiva."

- Kirkus Reviews

Ystävykset Tilly, Anna, Linnea ja Evelina tapaavat joka vuosi syrjäisellä saarella Ruotsin rannikolla juhliakseen läpi yön. Saaren sijainti on salaisuus kaikille muille paitsi heille. Mutta eräänä kesänä he katoavat saarelta jäljettömiin.

10 vuotta myöhemmin. Tessa Nilssonia on teinivuosista lähtien kalvanut tarina naisista, jotka katosivat syrjäisellä saarella. Tessa juontaa podcastia, jossa hän kertoo Ruotsin karneimmista tapauksista ja haluaisi tehdä jutun "Nackan nelikon" mysteeristä.

Tessan ystävä Anneliese on menossa naimisiin. Hänen polttarinsa pidetään pienellä saarella tyylikkäässä joogaretriitissä. Ajatuksena on juoda cavaa ja joogata auringon nousun aikaan. Tessa ei halua jättää tilaisuutta väliin. Mutta häntä ei kiinnosta juhliminen, vaan se, että tämä on hänen mahdollisuutensa selvittää, mitä tällä samalla saarella kauan sitten kadonneille naisille oikein tapahtui.

Se on myös jonkun muun viimeinen tilaisuus kostaa...

ISBN 978-952-870-194-1

84.2

www.bazerkustannus.fi